

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 633/2015
01.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.М., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.М., адвоката Б.Л., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Крушевцу Кж1 83/2015 од 25.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 01.09.2015. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.М., адвоката Б.Л., поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Крушевцу Кж1 83/2015 од 25.05.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 83/2015 од 25.05.2015. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Б.М., адвоката Б.Л. преиначена је пресуда Основног суда у Брусу К бр. 33/2015 од 16.03.2015. године тако што је Виши суд у Крушевцу окривљеног Б.М. огласио кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које га је осудио на новчану казну у одређеном износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од два месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року суд ће исту заменити казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Том пресудом окривљени је обавезан да приватном тужиоцу П.М. плати на име нужних трошкова кривичног поступка износ од 40.960,00 динара, а да суду на име паушала плати износ од 1.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а приватни тужилац је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док је у осталом делу жалба браниоца окривљеног као неоснована одбијена.

Против наведене правноснажне пресуде захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Б.М., адвокат Б.Л. због повреде закона из члана 65. став 2. ЗКП и члана 68. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијану пресуду преиначи тако што ће на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 3. ЗКП изрећи пресуду којом се одбија оптужба према окривљеном.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.М., адвоката Б.Л. је неоснован.

Бранилац окривљеног Б.М., у поднетом захтеву за заштиту законитости је навео да приватна тужба приватног тужиоца П.М. није поднета у року од три месеца од дана када је приватни тужилац сазнао за кривично дело и осумњиченог, што је противно одредби члана 65. став 2. ЗКП, која околност трајно искључује гоњење, а такође је навео да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљеног, истицањем да у правноснажној пресуди није наведено тачно време извршења дела, односно да у истој није опредељен тачан дан у месецу када је кривично дело извршено, због чега се, према ставу браниоца, у тој ситуацији има сматрати да застарелост кривичног гоњења почиње да тече првог дана месеца наведеног у изреци правноснажне пресуде, из чега све произилази да означену правноснажну пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 65. став 2. ЗКП прописано је да се приватна тужба подноси у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог.

Како је окривљеном Б.М. приватном тужбом приватног тужиоца П.М. стављено на терет да је дана 15.05.2014. године извршио кривично дело клевета из члана 171. став 1. КЗ коју правну квалификацију на главном претресу одржаном дана 08.12.2014. године изменио тако што је окривљеном ставио на терет да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, а да се из пријемног штамбиља Основног суда у Брусу утврђује да је иста том суду поднета непосредно дана 04.08.2014. године, то, по оцени Врховног касационог суда, у моменту

подношења предметне приватне тужбе није истекао преклузивни рок од три месеца прописан одредбом члана 62. став 2. ЗКП за подношење исте, због чега овај суд неоснованим оцењује навод из захтева браниоца окривљеног да је предметна приватна тужба поднета након истека рока прописаних одредбом члана 65. став 2. ЗКП која околност би, сходно одредби члана 422. став 1. тачка 3. ЗКП, трајно искључила кривично гоњење окривљеног.

Поред тога, одредбом члана 170. став 1. КЗ прописано је да ће се новчаном казном од 20 до 100 дневних износа или новчаном казном од 40.000,00 до 200.000,00 динара казнити онај ко увреди другог.

Одредбом члана 16. став 1. КЗ прописано је, између осталог, да је кривично дело извршено у време када је извршилац радио без обзира кад је последица наступила.

Одредбом члана 103. став 1. тачка 7. КЗ прописано је да ако у овом закону није друкчије одређено, кривично гоњење не може се предузети кад протекне две године од извршења кривичног дела за које се може изрећи казна затвора до једне године или новчана казна.

Одредбом члана 104. став 1. КЗ прописано је да застарелост кривичног гоњења почиње од дана кад је кривично дело извршено, док је ставом 6. наведеног члана прописано да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Како је окривљени Б.М. правноснажном пресудом Вишег суда у Крушевцу оглашен кривим да је половином маја месеца 2014. године и то око 15.05.2014. године извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, а да му је диспозитивом приватне тужбе приватног тужиоца стављено на терет да инкриминисану кривично-правну радњу предузео дана 15.05.2014. године, то се, по оцени овога суда, а сходно одредби члана 16. став 1. КЗ има сматрати да је кривично дело у питању извршено дана 15.05.2014. године, дакле, да је у то време извршилац радио тако што је приватног тужиоца увредио упутивши му инкриминисане речи, и да следствено томе од тог дана почиње да тече рок застарелости кривичног гоњења.

Следствено изнетом, а сходно и напред цитираним одредбама члана 170. став 1. КЗ, члана 103. став 1. тачка 7. КЗ и члана 104. став 1. и став 6. КЗ, по налажењу Врховног касационог суда, застарелост кривичног гоњења окривљеног Б.М., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је побијаном правноснажном пресудом оглашен кривим да га је починио дана 15.05.2014. године није наступила у моменту доношења нападнуте пресуде дана 25.05.2015. године већ би иста, у процесној ситуацији да кривично гоњење није започето, односно да је започето а да кривични поступак није окончан доношењем правноснажне пресуде наступила дана 15.05.2016. године.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд неоснованим оцењује навод из захтева браниоца окривљеног Б.М., да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као основ подношења истога наводи да је побијаном правноснажном пресудом повређена одредба члана 68. ЗКП.

Међутим, како ова повреда не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због које окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у овај навод захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.М., није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић Милојковић,с.р.

**Председник већа
судија**

Драгиша Ђорђевић,с.р.